

Σαράντης Αντίοχος

ΑΠΑΝΤΑ

της

ΠΟΙΗΣΗΣ

τόμος Α΄

φύλλα ημερολογίου

{1965}

χαίρε χαριτωμένη!

Τ' άπιαστο θάμα επιάσθη.

Χαίρε χαριτωμένη!

Στο θαμπολόγημα του νου
ξένη η καρδιά αντιστέκεται.
Ξένη και πάλι ξένη.

Βουλιάζει αγάλι τ' όραμα
στενεύει η Πλατυτέρα
ξεφτίζεται ψηφί – ψηφί η πρώτη ζωγραφιά.
Στη λεπτομέρεια την πυρή
περνάει ένα χέρι,
ασβέστης,
δυο μάτια νέα γράφονται
που κλείνουνε τη γη.

Χαίρε χαριτωμένη!

Το χαίρε τ' αρχαγγελικό δε θα ξανακουστεί.

Είναι η καρδιά μια ρήγισσα θαμμένη
που σπάζει τα επιτύμβια και βγαίνει πέρα
ορθή.

Έρχεται τώρα ένα όραμα – σαν πρώτα,
μα είναι ξένα τα μάτια, τα μαλλιά.

Ένα καινούργιο ρίγησμα τη ρήγισσα ανασταίνει
και γέρνει.

Ο νους πετά.

της αγάπης

- **Ε**σύ διαβάτη που περνάς, πές μου, με λένε Αγάπη,
γιατί το βλέμμα σου θολό, δάκρυ στο μάγουλό σου
είναι, ποια τάχα η θλίψη σου; Σ' αυτό το μονοπάτι
ορίζω 'γώ τα βήματα, δεν είσαι μοναχός σου.

- Γειάσου καλή, γειάσου χρυσή, όπου σε λένε Αγάπη·
κι αν βρέθηκα στο δρόμο σου. δε μοιάζω τους διαβάτες.
Γιατί το το βλέμμα μου θολό, το κάθε βήμα δάκρυ;
Η Κοργιαλένια πήε μακρυά, ποιός ξέρει αν με θυμάται...

Ιθάκη

Η Ιθάκη

δεν είναι ' κείνη που γνωρίσαμε
στο μάθημα της πατριδογραφίας!
Είναι μια άλλη νήσος.

Ώ, πόσο με συγκλονίζει ετούτη η παραλλαγή
που κρύβει ένα τόσο δα σπυρί ελπίδας
πως κάποια μέρα θα βρεθεί η σαΐτα
της Πηνελόπης.

Ιθάκη ακριβή
ποιά νά 'σαι η αληθινή πατρίδα του Οδυσσέα;
να 'ρθεί ν' αράξει ο νόστος μας.
(Να ένα ερώτημα που καίει).
Η Σάμη το Δουλίχιον η Λευκάδα

ή ένα νησί που βούλιαξε στον πόντο...
ερίζουν οι σοφοί.

Η ομηρική Ιθάκη

λοιπόν δεν είναι σίγουρα το Θιάκι!
(Μπορεί και τούτο νά 'χει σημασία).

Ιθάκη Ιθάκη Ιθάκη

Ένα νησί – μα ποιό νησί;

να 'ρθεί να γίνει χώμα ο νόστος μας...

Ένα ρηχό ακρογιάλι!

Άτιτλο

Φίλε, μη ρωτάς πού βγάζει ο δρόμος.

Τα σταυροδρόμια μη σε βάζουν σ' απορίες.

Με την καρδιά χάραζε γρήγορα πορείς

κΚαι τράβα 'μπρος μ' άλλους για μόνος.

Ανάβαση

*Μ*ια γλώσσα θάλασσας

που βρυχιέται

μ' όλη τη γεύση του μεγάλου Ωκεανού

στα μάτια

και ο Ξέρξης

Που περπατάει μονοσάνδαλος

πάνω στ' αποσταμένα μαστίγια

παραμιλώντας...

Πού είναι πού πήγαν οι Φοίνικες,

οι Αιγύπτιοι που θα γεφυρώναν τον Ελλήσποντο;

Το ξέρει:

Ποιός υπακούει ένα παράφρονα

π' ανοίγει πληγές στο σώμα της θάλασσας;

Και ήθελε τούτη την Άνοιξη

να διαπεραιωθεί στ' αντικρινό ακρογιάλι.

Και νά!

Πετάει το σανδάλι στον άνεμο

ο Ξέρξης πάει να γίνει Αναβάτης
σκύβει και φοράει τα φτερνιστήρια.

Τ' αφηνιασμένο κύμα
που κοίμησε τους Μήδους του
το ίδιο αυτό
θα τον γυρίσει Νικητή
στα Σούσα!

Νεκρή φύση

H Συμφωνία του καλοκαιριού

Που κοίμιζε την πίκρα μας

Απ' τις πνιγμένες θύμισες

Πώς έφτασε στο τέλος...

Τραγούδι των τζατζαμηνιών – μια μουσική ακουσμένη

Όταν βραδιάζαν οι καϋμοί

Φούχτες μαργαριτάρια

Πέφταν τ' αστέρια στην ακρογιαλιά.

Έχοι θρυμματισμένοι

Τώρα

Ποιά δάχτυλα θα ζωντανέψουν το ρυθμό

Πάνω στα πλήχτρα της καρδιάς μας

Ποια χείλια θα ηχήσουν τον σκοπό

Στις σάλπιγγες των λευκών κρίνων

Ποιός θα κοιμήσει το θεριό

Όταν γλυστρά η χίμαιρα

Ποια δάχτυλα ποιά χείλια;

μια μελωδία μετέωρη

στο πεντάγραμμο των αισθημάτων μας

μαρμαρωμένη.

Υστερόγραφο

Ξέχασα σα σου πως και τούτο:

Στην Παλιοκαλύβα -

είναι η κοσμική ταβέρνα μας-

συνάντησα προψές δυο καπετάνιους.

Ο ένας Κρητικός·

από τη Σιλς- Μαρία, ο άλλος...

Τους βρήκα μεθυσμένους

απ' της Αγρίας το κρασί και τις καντάδες

του Οδυσσέα...

Για μια στιγμή φοβήθηκα το σκάνδαλο·

Μα ο ξένος

Σα μου μίλησε για τη Λου Σαλομέ

Δεν ξέρεις πόσο τον συμπα'θησα!

Αναζητούνε πλήρωμα για το πλεούμενό

τον *Ατρόμητο*.

Είν' ένα ατομοκίνητο αναγνωριστικό

του χάους.

Δεν τ' αποφάσια ακόμα

μα μπορεί μ' αυτό και να μπαρκάρω
μισοχείμωνα.

Βλέπεις

έχω ανάγκη από εργασία

κι ο καπετάνιος της *Ελπίδας*,

το πρώτο Αφεντικό,

δε λέει για να σαλπάρουμε

αν δε γυρίσει η αιθρία.

Καλή αντάμωση.

Άσκηση προσαρμογής σε πρώτο πλάνο

Κλείσαμε το ρολόϊ στο ψυγείο

(είναι και τούτο κάτι)

Την ώρα που περνάει το μεσημέρι

Κι ανακλαδίζονται οι εχθροί στα χαρακώματα.

Κλείσαμε το ρολόϊ στο ψυγείο

(ήταν το μόνο που μπορούσαμε)

Και τώρα προσπαθούμε «ανεπηρέαστοι»,

Δίχως την παρουσία του Εφιάλτη,

Να προσαρμόσουμε την όρασή μας.

Κλείσαμε το ρολόϊ στο ψυγείο...

Κρίνα, λοιπόν, στην πολεμίων μας τις φαρέτρες

Κι ανθεί βασιλικός στα χαρακώματα!

(Μπορούμε τώρα να το υποθέσουμε).

Είναι και τούτο κάτι.

Στο Αίολο

I

Αίολε,

Δε με φοβίζουμε τ' ασκιά σου

Και γι' αυτό

Θυσία και σπονδή μην περιμένεις.

Ούτε αίμα ούτε δάκρυ χύνω εγώ!

Είναι αλήθεια το θράσος μου μεγάλο

Μα δε ζητώ ευμένεια από σέ

Τον ούριο άνεμό σου δε ζητάω

Κι ας έχω πέλαγο μπροστά μου ανοιχτό.

Αίολε,

Συνήθεια πατρική μου τό 'χω,

Της γενιάς μου παλιά καλή-κακή συνήθεια,

Κυβερνητή μου άλλον να μη θέλω.

Κι έτσι μοναχός

Εκείνο που ποθώ τ' αποφασίζω

Και μου πρέπει.

Πίστη δε δίνω στους χρησμούς εγώ.

Να βλαστημάει τους θεούς έτσι κανείς
Πατρίδα δεν του πρέπει.
Και τούτη την πατρίδα αναζητώ στα πέλαγα...
(Δεν είμαι 'γώ Οδυσσέας
ούτε και την πατρίδα μου πού κοιτάται
και πώς τη λένε ξέρω).

II

Αίολε κυβερνήτη των καιρών
Δε με φοβίζουν οι άνεμοί σου
Γιατί
Γερό πανί
Γερό σκαρί
Και γερό δοιάκι έχω
Κ' είμαι της θάλασσας παιδί – το ξέρεις.
Έτσι, σ' όποιο λιμάνι κι αν με πας
Δε με πειράζει.
Εκεί μπορεί την ποθητή να βρω Ιθάκη
Την πατρίδα που ζητώ
Κ' Ιθάκη ας μην τη λένε.
Κάθε λιμάνι της πατρίδας θα μου δώσει τη χαρά,
Για λίγο ή πολύ δεν έχει σημασία,

Τι το καράβι στον αφρό θα στέκει πάντα.
Κι αν με δεχτούνε με τιμές ή αθόρυβα
Χωρίς ήχους τυμπάνων
Το ίδιο θά 'ναι,
Γιατί στον τόπο του αγνώριστος
Εκείνος που στα πέλαγα θα βγει
Ή σαν ζητιάνος ή σαν βασιλιάς γυρίζει.
Κ' εγώ βγήκα στα πέλαγα παιδί.
Για τούτο
Πατρίδα μου την κάθε γη λογιάζω,
Μα δεν περνά πολύ
Που σ' άλλη γη
Την ποθητή αναζητώ πατρίδα.

Fosiles

{1965, 1977}

Με το βασίλειμα

Θρυματισμένη ανάμνηση
Μες στον καθρέπτη του καιρού
Θρυματισμένο χαμογέλιο
Στα μάτια σου – στα μάτια μου
Σβήνει η πανάρχαιη χαρά.
Ώ τί ανωφέλευτη σπονδή
Απ' το ποτήρι της ζωής
Στην πέτρα της αγάπης.

Θρυματισμένο χαμογέλιο
Πόσοι αβασίλευτοι καϋμοί
Πόσα ιμάτια πορφυρά
Τί περιδέραια θλίψης.
Ποιός θα περάσει δυο φορές
τα ίδια νερά;
(Βρήκαμε κάτι να πιαστούμε).
Δεν μπορεί.
Οι σάλπιγγες θα ηχήσουνε το πάρισμο
Της Ιεριχώς
Με το βασίλειμα.

Βασίλισσα της Παλμύρας

Ήχοι και σχήματα και μιλήματα

Χωρίς υπόσταση

Τ' άλλου καιρού

Μελωδία βαθυκίνητη

Σκορπισμένη στον άνεμο

Βυθισμένη στη θύμηση

Μακρυσμένη στ' αστέρια

Μελωδία

Βασίλισσα της Παλμύρας

Της μοίρας μας

Βασίλισσα

Ξένη

Βασίλισσα

Έκπτωτη

Καταλυμένη

Ακέραιη

Λυπημένη

Υπάρχουσα

Βασίλισσα

Ομορφιά

Fosiles en Castilla

*Ανοιδήσεις της υφάλου γης
μετεωρίζουσι και την θάλασσα
αι δε συνιζήσεις ταπεινούσιν αυτήν.*

ΣΤΡΑΒΩΝ

Φωνές υδάτων πολλών

Ενάλια ρίγη

Και η θάλασσα παρουσία αθέατη

Γύρω – τριγύρω

Διακριτικά τραβηγμένα

Στα χαμηλά ωκεάνια πλάτη.

Ώ, θάλασσα

Θάλασσα του Ηώκαινου πολυπέταλη

Παρθένα ζωή αθωότητα

Σ' αναζητώ σαν πινελιά λαζούρι

Να κιαρίρει

Την ώχρα την επίσημη της γης.

Εξάισια ύπαρξη ως εδώ

Σ' αναζητώ στα ύφαλα

Μες στην καρδιά της πέτρας.

Μετρωρίζεται η ψυχή:

Κοχύλια κώνοι μέδουσες

Πορφύρες αστερίες

Εξαίσια ενάλια ρίγη

Φως

Νεύρο

Χρώμα

Ομορφιά

Παρθένα ζωή απολιθωμένη

Αθωότητα.

Πίκρα μου απέραντη

Θάλασσα του Ηώκαινου.

Grecian stones
{1965, 1981}

Grecian stones

για την Clara Janés

O Attic shape! Faire attitude!

JOHN KEATS

Στην πέτρα που καθόμαστε τώρα σαν ναυαγοί

Αναζητώντας τις ανταύγειες των βωμών

(τί κρύο που κάνει αδελφή το δειλινό)

Μη μου ζητάς την ίδια ιστορία

Για τον λαμπρό χιτώνα.

Ένα μονάχα θα σου πω:

Κι αν δεν βουλιάξαμε, αδελφή,

Κι αν δεν πετάξαμε

Είναι γιατί μας κράτησαν στην επιφάνεια

ετούτες οι μεγάλες πέτρες

-βαρύ σωσίβιο που μας φορέσαν οι θεοί.

Και τώρα

Που λάμπει μέσα στ' όνειρο του Κάλχα το μαχαίρι

Ποιός θα μας φέρει τη βασιλοπούλα εδώ

Απ' τις χρυσές Μυκήνες;

Μα τί σου λέω καλή μου.

Φαίνεται πως λησμόνησα την Πύλη των Λεόντων

Κι η Αυλίδα δεν υπάρχει πια

Για μας

Για το ξεκίνημα

Για την Ωραία Ελένη.

τριγύρω η στάχτη των βωμών

και η θάλασσα

και οι σωσίβιες πέτρες

που επιπλένε.

Amurrias ή εναέρια αρχαιολογία

*There shrines palaces and towers
Resemble nothing that is ours.*

EDGAR ALLAN POE

*Μ*έσα στη γενική ασυνεννοησία

Περάσαμε το καλοκαίρι μας υπεριπτάμενοι

Την Κόστα Μπράβα.

Οι φίλοι μας προτίμησαν το Κλάμπ

Μεντιτερανέ

Τη νότια γαστρονομική

Με αγγλική... μουστάρδα.

Πετώντας σ' ένα κάποιο ύψος

Γνωρίζαμε πως ήταν μπορετό

Να επισημανθούν τα πραγματικά όρια της πόλης

Των Ελλήνων.

Έτσι θα συμπληρώναμε και τον Οδηγό

Του Εμπορείου

Θα εντοπίζαμε και το νησί

Εκεί που πρώτα – πρώτα στήσανε οι Φωκαείς

Φίλο γιατρό θεό

Τον Ασκληπιό.

Περάσαμε τις αίθριες μέρες μας

Σε αβέβαιες ηδονές

Υπεριπτάμενοι από ένα κάποιο ύψος

Δόξες παλιές ελληνικές

Της Ιβηρίας.

Και τώρα...

Τώρα τις νύχτες ξαγρυπνούμε στη μελέτη

Αμφίβολης ποιότητας εναερίων φωτογραφιών

Τονίζοντας τις αβεβαιότητες της Ίριδας

Συμπληρώνοντας τα πολλά ιδεατά κενά

Επεκτείνοντας τις εξαίσιες γενικές υπαινικτικές γραμμές

Ονειρευόμενοι:

Εδώ τα τείχη το λιμάνι η Αγορά

Τα δημόσια συντριβάνια υδραγωγεία

Εκεί τα ιδιωτικά «ηδύκοιτα» δώματα και οι κήποι

Εφηβικών τελετουργιών της Ιωνίας.

Και το νησί

Κάτω από την ασήμαντη αρχιτεκτονική

Του Σαν Μαρτί

Και τη λάσπη είκοσι αιώνων.

Από την άλλη όψη των σχημάτων και των χρωμάτων

Της Ίριδας

Απόσιτο απλό απροσπέλαστο σχήμα

Η ζωή εν τάφω

Στην ελληνική πολυκύμαντη αποικία.

Ακρωτηριασμένο άγαλμα κόρης που βρέθηκε κοντά στα Ζάκανθα, αρχαία αποικία των Ζακυνθίων στην Ισπανία

για τη *Maria José Landete*

Θεά Υγεία ή Δίκη;

Τέλεια η γραμμή – ελληνική

Μα έχεις στην όψη το αίνιγμα

Κόρης αρχαϊκής της Ιβηρίας.

Ίσως

Νύμφη Εσπερίδα.

Στο πρόσωπό σου σμίγει τη μέρα η νύχτα

Παλεύει το έρεβος το φως

Το φως παλεύει το έρεβος.

Στην κάθε αμφιλύκη

Τα θεϊκά δίνουν τα χέρια στα ανθρώπινα

Τα χέρια.

Πού είναι τα χέρια

Πού είν' τα χέρια σου;

Δίβουλη σμίλη ο καιρός

Δίβουλη η μοίρα των θνητών

Κραυγή πικρή της πέτρας.

Άθικτη μόνο μένει

Η διχασμένη υπόσχεση της ποθητής αυγής

Στο θεϊκό – τό Ιόνιο λές- ριπίδι

Των χειλιών σου.

ελεγγεία και εγκώμια

{1980, 1995}

Harpening σε δύο πράξεις

(Σημειώσεις για το σκηνικό και την πλοκή)

I. Ο ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

*Έ*νας κόσμος αλλοπρόσαλλος

από καθώς πρέπει κι ανυπόληπτα πρόσωπα

που τρέχουν – τρέχουν ακολουθώντας

στις δαιδαλώδεις στοές

τον κοντό μαυροντυμένο κύριο.

Κι εκείνος

Να τυλίγει και να ξετυλίγει το μίτο

της Αριάδνης

-υποτίθεται.

Κι Μινώταυρος να βρυχιέται

μια κοντά μια απόμακρα

σαν απειλή σαν παράκληση

και ποτέ να μη φαίνεται.

Προσωπεία παραφροσύνης και ιλαρότητας

η αλλοπρόσαλλη σύναξη

κάποτε φτάνει στη ΕΞΟΔΟ

όπου έχει στηθεί το τεράστιο πανό με το τέρας

της Πασιφάης

το αχόρταγο.

II. ΤΟ ΠΑΛΑΤΣΟ

Κλειστή

λιθόστρωτη αυλή

ασβεστωμένοι μαντρότοιχοι

και μπροστά να κλείνει τη θάλασσα

σφραγισμένο μυστήριο

το Παλάτσο

του Κουντουριώτη ή του Μίνωα.

Στα ενδότερά του μια μόνη προσπέλαση

Η χοντρή ανεμόσκαλα.

Την ανεβαίνουν όλοι – ο καθείς με την τέχνη του

νηστικοί και περίεργοι.

Το πρώτο δώμα είναι για τον Άντρα

Το δεύτερο για τη Γυναίκα

Το κατώι για τον Γέροντα και την ηλακάτη

Η τραπεζαρία για τους καλοφαγάδες και τους ζωντανούς

Το μαγειρίο για τη λογομαχία

Το μπάνιο για το έγκλημα και την Κλυταιμνήστρα

Το σαλόνι για τις Τρεις Χάρητες και τα βίτσια τους

(τη Σιμονέττα Βεσπούτσι με το φίδι της
τη Λου Σαλομέ με το καμτσίκι της
τη Μουμπουλίνα με το κοχύλι της)
Ο ξενώνας για τον Θεμιστοκλή και τους Έλληνες
(φυσικά πλην Λακεδαιμονίων)
Το λιακωτό για τον Ελύτη
Για το Σεφέρη η στέρνα
Και ο μέσα κήπος με το κυπαρίσσι
Για τα σταμνιά των Μυροφόρων και την Ελλάδα
(επί ξύλου)
Ανάμεσα στα εκμαγεία της Σκύλας και της Χάρυβδης
Με το πουλί της 21^{ης} Απριλίου να της τρώει
Τα σπλάχνα.
Και μια φωνή
Να λέει και να
Επαναλαμβάνει
Σε όλες τις κλίμακες:
δεν έχει
δεν έχει πλοίο δεν έχει όνιππο
μεγάλα
μεγάλα και υψηλά γύρω ανοίξαν σκέλη
κανείς
κανείς δεν θα περάσει χωρίς τον οβολό
και τώρα

τώρα τί θα γίνουμε χωρίς τον ψηλό

άξιον

άξιον εστί το ίμμημα της προσμονης

τη θάλασσα

τη θάλασσα ποιος θα την μαστιγωσει

η φαντασία

η φαντασία στα ηνια

make

make love don't make war

δεύτε

δεύτε λάβετε τον τελευταίον ασπασμό

(σειρήνες)

στα καταφυ

στα καταφυγια...

για τα λοιπά

μπορούμε να αυτοσχεδιάζουμε.

Συνάντηση στην έκθεση του ισπανικού εμφυλίου πολέμου στο Palacio de Cristal del Retiro

για τη Rosa Chacel

Ποιός έχει μάτια για ομορφιά

Εδώ που διαφεντεύει ο θάνατος

Στα βίντεο

Στις μετέωρες κραυγές των στημένων ηρώων

Στην πλημμυρίδα των ματωμένων δειλινών

Στα βασιλεμένα μάτια της παιδικής

Αθωότητας.

Viva la muerte

No pasarán – no pasarán

Ποιός έχει μάτια για ομορφιά

Γυναίκες της Ισπανίας

(Αυγουστίνα ντε Αραγκόν

Μαριάννα Πινέδα

Αϊντα Λαφουέντε

Λίνα Οντένα

Ντολόρες Ντολόρες)

Τί πάθος και ο πόνος ατελεύτητος.

Ποιός έχει μάτια για ομορφιά...

Μα ήσουν εκεί

Δραπέτισσα ενός κόσμου που έχει σβήσει

Στην άλλη άκρη του βυθισμένου θωρηκτού

ALSEDO

Μεσογειακή απέραντη θλίψη μου.

Ήσουν εκεί

Εξάισια υπόσχεση ζωής

Μέσα στον παραλογισμό του θανάτου

Κάτω από τα μεγάλα τόξα –ερωτηματικά

Τα μεγάλα κρύσταλλα

Χωρίς λέξη

Ανεπαίσθητα

Συνοδοιπόρος στην κάθε φρικτή λεπτομέρεια.

Plus – ultra

Soldado respeta a la enfermera.

Η Καρμενθίτα της πατρίδας

Και οι πρώτες τρακόσιες «Μάννες του Στρατού».

Γυναίκες της Ισπανίας

Από δω πάει η ομορφιά.

Ποιός έχει μάτια για δάκρυα.

Χωρίς λέξη

Και οι ποιητές ν' αγρυπνούνε στα χαρακώματα

Της αξιοπρέπειας

(Χουάν Ραμόν

Λεόν Φελίπε

Μπεργκαμίν

Ματσάδο

Αλτολαγκύρε

Αλμπέρτι

Χουάν Χίλ Αλμπέρτ

Φεδερίκο –αγάπη μου Ανδαλουσία).

Είδες εκείνο τον στρατιώτη με το χέρι

Στην καρδιά

Και τ' άδειο βλέμμα

Δίπλα στον ποιητή πάνω στην τάπια

Όταν ο θάνατος μαύριζε πια τον ορίζοντα

Εκεί στη Γουαδαράμα;

Bajo cielos de imperio

La tradición vuelve

Γυναίκες της Ισπανίας

Λίνα Οντένα – Λίνα Οντένα

Κι Εσύ μοναδική ανώνυμη θλίψη μου

Στα «ντεπόζιτα» των αιχμαλώτων της Μπανταχόθ

Κάτω από έναν ήλιο ανελέητο

Nuevo y agosto

Πόσο γρήγορα ξεχνιέται το αίμα

Πόσο γρήγορα στερεύει στη ρίζα του το δάκρυ.

Plus – Ultra

Ημερολόγιο Σωτηρίου Έτους

Ποιός έχει μάτια για ομορφιά:

«Στρατιώτες

βοηθό μας και προστάτη

έχουμε 'μείς τη Μινέρβα της Αθήνας.

Με τη μεριά του Άρη είναι οι άλλοι.

Χαράζει η μέρα της ειρήνης της κουλτούρας».

Χωρίς λέξη

Στο Γεφύρι του Τολέδου

Στη Μάχη του Έβρου

Amor amor en el Frente

Με τις πένθιμες μάσκες

Στη Μαδρίτη

Κάτω από το ζώδιο του Ταύρου

Περάσαμε τη μεγάλη Πύλη

Χωρίς ελπίδα για μια νέα συνάντηση

Χωρίς λέξη

Το Σωτήριο Έτος 1939.

Lady Godiva

της Charo de Tapia

Ω γυμνή θαλπωρή της παγερής Αγγλίας
Ένας αγέρας ομορφιάς σε ντύνει
Καθώς καλπάζει ο πόθος στα λιθόστρωτα
Κι Εσύ περνάς – περνάς
Αδιάφορη κι απόμακρη
Εξάισια κόμη όνειρο
Νικήτρια
Ομορφιά
Γυναίκα!

αναζητώ τη λέξη*

φόρος τιμής
στο χαρακτήρη Δημήτρη Παπαγεωργίου

Αναζητώ τη λέξη που σου πρέπει
Εσέ που πιότερο θυμίζεις την πατρίδα
και Ιθάκη μας -ας είναι ο κόσμος όλος

Σε θεωρώ σαν δεντρί σαν κυπαρίσσι
που οι ρίζες του βαθιά στη γη αναδεύουν
ξυπνώντας ακριβές πέτρινες μνήμες
κορμιά που δεν βολεύονται στον Άδη
αλήθειες που στο φως ποθούν να βγούνε

Κι ανεβαίνεις μαζί τους κι ανεβάζεις
τον άνθρωπο - δεντρί στο δρόμο του Ήλιου
και στην κορφή του βάζεις το τραγούδι

Αναζητώ τη λέξη που σου πρέπει
ποιητή του φωτός και των χρωμάτων

Είναι η Ζωή και η Τέχνη απλές αλήθειες
που καθώς ξέρεις μοναχές δεν πάνε
στο μαρμαρένιο αλώνι της Ανάγκης
που κι ο Χάρος
δίνει ένα χέρι στο Αύριο που χαράζεις

Μέσα στην αντίστροφή σου σκέψη
στο μίλημα το ερωτικό
στα έπη της πικρής μας γης
στα ησιόδεια έργα

πέρα από τα τοπία και τα χρώματα
και τις βαριές σωσίβιες πέτρες
πέρα από τις πατρίδες
αναζητώ τη λέξη που σου πρέπει

Τη λέξη της ενότητας
της νέας ευαισθησίας

**Διαβάστηκε από τον ποιητή στην εκδήλωση
για τα 25χρονα της καλλιτεχνικής δημιουργίας
του χαρακτήρα ΔΗΜΗΤΡΗ, στην Γκαλερύ
TORCULO της Μαδρίτης, στις 23 Νοεμβρίου
1979.*

τα θειϊκά

του Δημήτρη Περδικίδη

Την ευτυχία των θνητών

Φθονέψαν οι αθάνατοι

Κι από την μέρα εκείνη όλο

Προς τα ψηλά τα θειϊκά οδεύεις.

(Ποιος σε είδε και δεν γνώρισε τον Δία).

Τώρα στον Όλυμπο ξυπνά

Η μεταμέλεια των θεών

Κι ο ένας στον άλλονε περνά

Του του πόνου σου το νήμα.

Εγκώμιο

της Τερέζας

Στα χέρια σου και το λιθάρι ανθίζει
Στο χαμογέλιο σου ανασαίνει η γή
Το μίλημά σου σαν αυγή ροδίζει
Ένα τραγούδι – θεία μουσική.
Το βλέμμα σου αγκαλιά που νανουρίζει.

Eleonor d' Aragón

...κι είναι ανελεήμονες οι Καταλάνοι.

ΣΕΦΕΡΗΣ

Με τον Ρουχά στη Λευκωσία

Στη Βαρκελώνη Αγία!

Η ρήγισσα Λινόρα.

Σχέδιο για μια λαϊκή Λιτανεία

*Ο σκοπός δεν είναι πάρεξ
δια ξεφάντωσιν των φίλων.*

ΔΗΜ. ΓΟΥΖΕΛΗΣ

*Restano gli ornamenti;
e questi si lasciano all' invenzione del pintore.*

ANNIBAL CARO

Α΄

Σαν όνειρο. Μια εκκλησία ένα πλάτωμα. Πισκοπιανή Φανερωμένη Άγιος Μάρκος. Ακούστηκε μια μπαταριά. Φωνές καμπάνες νιάκαρες ταμπούρλα γκάνιτες. Φωτίες στον Άϊ-Νικόλα πάνω από τη θάλασσα. Ντελάληλδες. Ποίος έρχεται ποίος φεύγει με την Πύλαρο; Ποιανού Αγίου Λομβάρδου σύναξη; Έρχεται ο Γλάδστωνας η Ένωση; Γυρίσανε οι εξόριστοι απ' τα Κύθηρα; Σίγουρα επέσανε τα Γιάννινα. Θα κάψουνε τον Γκάυ τον Μαίτλαντ και τον παπά-Γαρτζώνη.

Β΄

Ανοίξαν οι καταπαχτές της μνήμης οι αυλόπορτες. Χύθηκε ο κόσμος στα καντούνια φίσκα ο Φόρος. Δώσμου το χέρι σου ώσμου το χέρι σου να μη χαθούμε. Σταθήκαμε λίγο παράμερα, πλάι σε μια κολόνα του Ρωμιάνικου. Αν δεις τα σκούρα πιάσου κι από το δέντρο εδώ των γιακωβίνων, όπως τη μέρα του σεισμού τον Αύγουστο. Όσο μπορείς άσε ανοιχτά τα μάτια σου, μη φοβηθείς τις τρακατρούκες. Κοίτα:

Γ΄

Περνάει πρώτος ο Γουζέλης με το φράκο του κι ένα τρομπόνι. Ξοπίσω ο Χάσης κι όλο νάζια η Αγγέλω με το σάρωμα. Να ο Μαγκαστάρας κι ο Αφέντης με το γαίδαρο. «Παναθεμά σε βάλθηκες να με συντρίψεις». Να ο Κρίνος ο Αλέξης ο Πανάρετος. Η Αρετή μ' ένα ριπίδι βάσανα η Ανθία η Χρυσαιγή η Ερωφίλη η Ρεβέκκα. Ο Μπαρμπαδήμος με την πείνα του, ο Νοδάρος η Γαϊδουροκαβάλα η Προίκα, ο Βασιλικός μέσα στη γλάστρα του. Άκου:

Δ΄

Βούλα μαλαματένια πέτρα του γιαλού, οι αρέκιες. Οι Κεριώτες ο Κουκής και ο Πατρώνης απ΄ το Κούκεσι, ο Κισκινάς και ο Φαγιώτης που έπεσε στη θάλασσα. Έρχονται και τα βοσκαρού(δ)ια από τον Εμποριό και η Μαρία κι από κοντά οι ποιητάρηδες από τ΄ Αγιάναπα. Ο Παμπούκης ο Ιορδάνης ποταμός και οι Μωμόγεροι, ο Αβούρης με τον Τσικολή ο Ρούσμελης, η Ευγένα μαύρο κρέπι ο Μοντσελέζε, ο Πορφύρης κι όλο το Σκουλικάδο με τη Γκίστρα του. Πρόσεξε μη σε πατήσουν τ΄ άλλα. Κι άλλα χωρία, το Μαχαιράδο η Λιθακιά το Καταστάρι ο Αγγερικός η Αναφωνήτρια οι Μαριές ο Καλιπάδος οι Βολίμες το Τραγάκι ο Άϊ-Λιός, ένα φεγγάρι ολόγυμνο η Ελένη κι ο Ρουσσέας με την Άμοιρη. Πιο πίσω ο Ανθρωπάκης ο Πομόνης ο Ταρτάγιας με τις μαντσίες τους. Κυράτσες δούλοι ρηγάδες βουλευτάδες μερτίες χλοεροί κυπάρισσοι δάφνες και χλόες βελάσματα και καβαλίνες. Και οι ποπολάρει από τον Άμμο μια ψυχή με τη βερντέα και τους γκράδες. Βάλε καλά τα χρώματα.

Ε΄

Πρόσεξε τώρα στο μπαλκόνι εκεί τους σιωπηλούς: Ο Μαρτελάος ο Μαρτινέγκος η Μουτσάν η Παπαγεωργοπούλου (προσοχή: η Φαρμακωμένη) ο Κόντες η Ευρυκόμη ο Άλλος χωρίς πρόσωπο η Μαριέττα με την Εύα παραμάσχαλα ο Μάτεσης ο Χιώτης ο Δεβιάζης ο Καρρέρ ο Ζώης ο Πελεκάσης ο Σπουργίτης (τζόγια μου) ο Σιγούρος ο Μπαρμπιάς ο Παλαιός ο Μάργαρης ο Μισοπούλης ο Γρυπάρης ο Φαίδων ο Καντούνης ο Λάτας στα μενεξελί ο παπά-Δανδής και η γάτα του ο Κατραμής και ο

παπά-Καψάσκης κι ο Μπουκής (ο καπετάνιος) κι άλλοι που δε διακρίνεται το πρόσωπό τους. Σεβάσου τις σκιές. Καμιά ανάγκη για εγκώμια.

ΣΤ΄

Μας είδανε μας ...προσκυνούν ο Πέρας με το Ναύαρχο από το Μισολόγγι. Να ο Ρώμας κι ο Περίπλους. Μπάμ. Μπαμ-μπάμ. Φυλάξου. Ο Πουλτσινέλα οι Ιταλοί, την τσέπη σου, ο Ρολάντ και οι μαφιόζοι πούπι του Παλέρμο, ο Βίττι ο Ρότολο η Ρενάτα, ο Πάντς και η Τζούντη, ο Μάης, η Χαριάτη, ο Πολισινέλ ο Χρυσικόπουλος, ο Κασπαρέκ, ο Σπέιτ, ο Δόκτωρ Πούσκε, ο Βασιλάτσε, ο Μινώτος, ο Τσαντσές, ο Κάσπερλ, οι κινέζικες σκιές, η Τζίνα η Κούλα η Ιωάννα η Καίτη, ο Μιχόπουλος ο Καραγκιόζης ο Σπαθάρης, ο Τζων Ράιτ –άκου πώς κάνουν τα παιδιά- με τους Μικρούς Αγγέλους απ’ το Ίσλιγκτον, οι Σεβιλιάνοι η Κουάδρα, ο Άντερσεν οι Πολωνοί κι ο Ντάριο Φό (λογομαχώντας), η Σάρρα η Άγδα ο Αβραάμ, άσπροι και μαύροι άγγελοι, οι μάσκες τους. Μυστήρια και Θαύματα και Ηθολογίες. Το νού σου τα χρώματα τους τόνους και τα κόμματα.

Ζ΄

Στην Μποτέγα του Κομούτου βγήκανε τώρα όλο πόζα οι αφεντάδες. Αρχίζει κιόλας η παράσταση. Έπειτα θά ’χει βαρκαρόλες και χορούς και σερενάδες και καντάδες. Σωπάτε κύυυυργοι το λοιπόσοο(ν) οι ντελάληδες, ο Κόμης κι ο Πανάς. Απόψε θα το κάψουμε το Τζάντε. Αν προτιμάς βλέπουμε την υπόθεση στο βίντεο.

Ανακύκλωση

η εν κύκλω
επάνοδος
στροφή
επιστροφή

μνήμη Κωστή Παλαμά
στα πενήντάχρονα
του θανάτου του

1. ξύπνησα
νά 'βρω

τη ροδο
γελούσα
που κορφο
λογώ

πλάση
κεράσι
ουρανό

ήλιο
τοπάζι
χέρι

έν' αστέρι

δίνω

και παίρνω

λύτρα

2. τ' απόκρυφα

των κύκλων

μιλώντας γιγαν

τεύεις

διαβάζω στο σκολειό

υπάκουος δένω

γύρους

ζώνη που μιλείς

γλώσσα ερωτική

δικά σου

όλα τ' άνθη

όλα τα φιλιά

3. η θάλασσα

το πλάθει

το κύμα

το κορμί

μέτρο

υγεία

πλην τάξη

μα ποιός

θα κόψει

τ' άνθη

4. λίγωμα το κορμί

και το φτερό

σαλεύει

το δυναμάρι που το δέρνουν

τα νερά

χτυπά η καρδιά

κι απλώνονται τα χέρια

ένας και δύο
βιβλίο και τυλιγάδι

βαρειά σταμνιά
και οι σάρκες τους
μετάξι

5. χλωρά νερά

γυρεύουν
ταξίδια
τρεχαντήρια

άτι
που αγριεύει
η ακροθαλασσιά

η οργή
βαρύ το πόδι
το χέρι – όλο φώς;

6.η σάρκα

η γλώσσα

η κούραση

μου ξύπνησε

το τέρας

ένας αγέρας πλάθεται

η έγνοια

-μα πεταλούδα-

και το ποτήρι

το κρασί

και ο κομμένος

κρίνος

ανθός

στον ίσκιο καίγεται

στη φλόγα

παίρνει σχήμα

7. ποιό σαράκι

τρώει το νού

τ' ουρανού;

το βιολί

μιλεί και βλέπει

και καλά κρατεί

γλυτώνει

όποιος από

κριση να δώσει

δεν μπορεί

8. το σίδηρο

παράτα

αφύσικο

λουλούδι

αλλού είναι

το κλειδί

λάμια

γοργόνα

η φλόγα

το πρόσωπο

το σώμα

τ' όνο

μα δεν αρκεί

9. θα διώξω

τα όξω

το ουράνιο

τόξο

δεν ξέρω τίποτε

το αίμα σου

το χτήμα σου

στα θράκια του κακού

η Φοινικιά σου

για άλλο δεν φελάν;

δεν ξέρω τίποτε

θα διώξω

τα όξω

το ουράνιο

τόξο

Μικρά ειδύλλια

{1982, 1992}

Μικρά ειδύλλια

Μέρα και νύχτα
κόκκινο στοιχειό που τρέχει:
η θύμησή της.

*

Πριν από το φιλί,
η Νίκη φτερουγίζει -
της Σαμοθράκης.

*

Λύθηκε ο φιόγκος
μα το χαμογελό της
τό 'δεσα κόμπο.

*

Με μια της λέξη
μπορούσε λέει να λύσει
τον γόρδιό του.

του Γιώργου Βλαχάβα

Άι, δε χωράει
η αγάπη όλη –Γιωργή,
σ' ένα «χάι».

*

Το πρόσωπό της
τό 'χε ζωγραφισμένο
στην απαλάμη του.

*

Κοίτα και μένα
Νούφαρο, που διαβάζεις
την Ανδρομέδα.

*

του Δ. Σ.

Ήλιος στη δύση:
το σώμα υπέρκειται
της θύμησής του.

Πριν από μένα
το πήρες το φιλί της –
μωβ αποσιγάρο.

*

black hole

Έκπρωτο αστέρι
τώρα δεν σου ξεφεύγει
μήτε μια σκέψη.

*

Μαύρο ραδίκι.
Αν δεν αγάπησες,
θα αγαπήσεις.

*

Τι τα ρωτάς:
Όταν φύγει το κάδρο
μένει το καρφί.

sogni di sogni

Μες στ' όνειρό μου
η ίδια πεταλούδα
μ' ονειρευότανε.

*

Καθαρομελάχροινη
με είδε ...
και με μάγεψε.

*

Κι εγώ στη γκιόστρα,
για τα γλυκά της μάτια –
της Αρετούσας.

*

Σαν το κορμί της
σιωπηλό μου δοξάρι,
πόσα μου κρύβεις.

Αυτό που θέλω
δεν είναι το μελτέμι,
υτόνια κουρτίνα.

*

Η ομορφιά της
σκληρή σαν πορσελάνη:
Aminata Bosch.

*

virgen necia

Ύπνο δεν έχει
κι όλο πώς να γλυτώσει,
από τον Άδωνη.

*

Κι άλλη καρία
γλυκόρριζα – οι πόθοι
στ' άλλα μπαλκόνια.

Άρωμα βαθύ
στ' ακουστικό σου – πές μου
με ποιά μίλησες;

*

Τρεις μελαχροινές
όλη νύχτα στ' αλώνι
με το φεγγάρι.

*

Γαλάζια πέτρα,
το κύμα που σε πήρε
με φέρνει πίσω.

*

Βαθειά στη Δύση,
στ' άψε-σβήσε μου βγήκε
η Ανατολή!

Νέα σειράνα
με λωτούς και rosen:
η Μανεεράτ!

*

Σε άλλη γλώσσα:
δώσε μου να σου δίνω -
φιλί και κρίνο.

*

Σε λίγο θά 'σαι
όμορφο απόγευμα
κι εσύ παρελθόν.

Τρικοτυλήδονα

Στο χιόνι το ψαρόνι
μου γράφει ένα χάι
για δυο ψίχουλα.

*

Μες στη βουή της πόλης
αμέτοχη η λεύκα –
το ίδιο κι εγώ.

*

Κάνει την ψόφια
απ' τον καιρό του Νώε,
η αναγελάστρα.

*

Ακόμα κλωσσάει
το πετροχελιδόνι
το γαλάζιο αυγό.

Le Rois c' est mois,
αργυροπελεκάνε,
κι ας μην το ξέρεις.

*

Η κλέφτρα η κίσσα
πώς να βλέπει τον κόσμο,
με τα γυαλιά μου.

*

Λοφίο κ' ιδέα
ο τσαλαπετεινός μου –
τον γνωρίζω καλά.

*

Δροσία φτερών.
Μες στο ποτήρι πλέει
ένα κουνούπι.

Κόβει κεφάλια
στο θερισμένο κάμπο
το νιο φεγγάρι.

*

Μαύρο εικοσάεδρο:
ο κύβος του χειμώνα
δεν είναι μακριά.

*

Νύχτα των Φώτων –
στο περιβόλι σκούζει
τ' άσπρο κοτούφι.

*

Σήμερα στήνουν
νέες θηλιές στη λίμνο –
ήλιε τρισήλιε.

marea negra

Κύκλοι απαλοί,
σταχιές κρωξιές πουλιών
μελλοθανάτων.

*

Γούρμο λεμόνι·
με κόβεις: ένα μάτσο
άτιμα φύτρα.

*

Κουτσός Φλεβάρης –
κι εγώ με τη χολή μου
το δρόμο-δρόμο.

*

Τρομάζει ο κήπος:
βήματα που σκοτώνουν
το χαμομήλι.

Παίρνω τσεκούρι
κι αλλάζει χρώμα η λεύκα –
έτσι φιλιώνουμε.

*

Στο φανοστάτη
σβήστηκε το λυχνάρι.
Πυγολαμπίδες!

*

Γυμνή κερασιά.
Το νυφικό τ' Απρίλη
είναι στο ράπτη.

*

Μισοφώτιστος,
τρέχω γραμμή στον Ίσσα:
για πες μου μαίτρ...

Δυο σπυριά σάρι
κι ένα κλωνί σταφίδα,
νάτη – μια μύγα!

*

Με ένα χάϊ
και δυο επτασύλλαβα,
νάτο – το τάνκα!

*

Μέρα Γενάρη:
ο ήλιος σκάζει μάτι
μέσ' απ' τα νέφη.

*

Στο περβάζι μου
παλεύουν δυο σπουργίτια
για ένα σπυρί.

Καμπαναρίο:
στην κορφή ο ανεμογάμης –
βιγλάτοράς μας.

*

Άκρη στον γκρεμνό
ριψοκίνδυνη γλύκα.
Συκιές τ' Οκτώβρη.

*

Άσπρο-ροζ-ανθοί:
τ' ανθισμένα βάτα
φράχτης άβατος.

*

Στη μέλισσά μου:
εσύ καλή το νέκταρ,
εγώ την ευωδία.

Άναψε ο γλόμπος:
τα έντομα της νύχτας
λαμπαδιάζουνε.

*

Κίτρινη πλαγιά.
Τ' ανθισμένα σπάρτα
μια ώρα δρόμο.

*

Τα σαμαμίθια
στον κήπο με τα φώτα
κάνουνε ζεύκι.

*

Καλοκαιράκι.
Βεργάτης στο μποστάνι
η δεντρογαλιά!

Τι γλυκύ μου έαρ:
κάτου στη λίμνο κλαίει
ο ερωδιός.

*

Νωρίς το Μάρτη
βάλαν οι κερασίες
τα νυφικά τους.

*

Ήλιος καφερός:
δροσερό συννεφάκι
μπαίνει στη μέση.

*

Δεκέμβρη μήνα
μεγάλη ανθοφορία -
στα νότια πλάτη.

Στο ξεροκλάδι
πέταλα· παπαρούνες:
τρεις πεταλούδες.

*

Απαλό αγέρι.
Η λεύκα τρεμοανοίγει
τα μυστικά της.

*

Σαν το πειράξεις
βγάζει φωνή σεντόρια,
το γιδοβύζι.

*

Νέφη και ήλιος:
ίσκιοι μεγάλοι τρέχουν
πάνω στα σπαρτά.

Γουργουρίζει
γι' ένα κλωνάκι ρίζι,
η δεκοχτούρα.

*

Πάνω στον μπλοκό:
ο κότσουφας ντονιάρει
την κοισιφήνα.

*

Πικρή αλοή
ο ανθός του καμέντριου,
αύριο μέλι.

Χώμα και νερό

Ταρότ και Μαρότ·
μου δίνεις και σου δίνω.

Ηθικολόγοι!

*

Λιώνουν τα χιόνια·
τα καθιερΩΜΕΝΑ
μαύρος γρανίτης.

*

Σαν το μαγκάνι
όλο βόλτες ο κόσμος –
νερό... μια στάλα.

*

Τί τα θέλεις...
Τα που φέρνει η νύχτα
τα σβήν' η αυγή.

Βράζει ο μούστος -
κι εγώ με το θυμό μου.

Καλά κρασιά!

*

Παλιό πηγάδι:
στο φιλιατρό οι γέροι
με το κρύο νερό.

*

Λυγίες του Χαμουζά:
παλιές καλές κατάρες
τώρα δεν πιάνουν.

*

Ας το τριζόνι....
Το δικό μου τρυπάνι
τ' ακούει κανείς;

Συναπάντημα,
καλό – κακό, τί ψάχνεις
ερημίτη μου;

*

Το γιατροσόφι:
εγώ και η κίνα μου,
μια Σαρακίνα!

*

Αδειανή στέρνα
γεμάτη αντίλαλους -
στο κορφοβούνι.

*

Χαμηλό πούσι.
Με ήλιο και καπέλο
ψηλός ο Αίνος.

Το παλιάμπελο!
Και τώρα ποιος πληρώνει
την μπαρτζολέτα;

*

Βουνό τα βάτα,
γκρεμισμένο ξωκκλήσι:
ο Αγιαντώνης.

*

Φεύγει η μέρα
και το φως λαγγεμένο,
αλλοιθωρίζει.

*

Νάσου ο νόννος
με μι' αγκαλιά μερτίες:
μέσα δυο μπάφες!

Κι άλλος βουνήσιος:
ζωντανά τρυγονάκια –
ένα σακκούλι!

*

Στον απάγγειο του
με τό 'να χέρι ο γέρος,
στρίβει τσιγάρο.

*

Έρημα σκαλιά,
χωρίς τσαπί κι αλέτρι -
βουνήσιο Τζάντε.

*

Στα Λάπερδα, πια
ούτ' ένας καλόγερος,
του Άη-Γιάννη.

Μ' ένα ποτήρι
κι απέναντι τον Αίνο:
η θάλασσά μου.

*

Στα ενάλια βάθη
οσμίζεται τον ήλιο,
η ποσειδώνια.

*

Τρυγονόκαιρος:
αύριο θα κλάψουνε
άλλες μαννάδες.

*

Σαν το μυαλό,
στο κλουβί του κελαηδεί
το καναρίνι της.

Στη σγούρνα του
αμέριμνο το βόιδι –
κ' οι σφήκες σμάρι.

*

Ουρά τ' αλόγου,
αύριο θα γίνεις βρόχι
στα χέρια φονιά.

*

ιδέα του Τισσα

Μην κλαις γατάκι·
άκου πώς υποφέρουν
απόψε τ' άστρα.

*

Γύρισαν πάλι
τα πρώτα χελιδόνια -
μισεύει ο πόνος.

Αι, ο ήλιος δύει,
μες στο θαλασσινό μας
το κοιμητήρι.

*

Δύο βουνήσιοι:
ένα μουλάρι ο πόνος
μέσα στην άλμπα.

*

Κι όμως την είδα
με το κίτρινο κρόσι –
τη σαλαμάντρα.

*

Ήλιος με δόντια·
και το φως κουρασμένο
κολλάει στη λάστρα.

Δυο χιονάνθρωποι
κι ο κήπος, τώρα κάνουν:
τετραφωνία!

*

Της κλωσσομάννας
το μάτι ανήσυχο:
ίσκιος γερακιού.

*

Και ποίος ξέρει
τώρα τί συλλογίζονται
τα ακρόπρωρα;

*

Παλιές μας δόξες:
τη μέλισσα θ' ακούμε
ή την καμπάνα;

η άλλη Καρυάτις

Τι νέο θαύμα
σκαρώνουν οι Φειδίες,
τώρα με γύψους;

*

Μην αμφιβάλεις:
η δική τους ημέρα
βαστά 'πό κούνια.

*

Απόψε πάλι
μας ρίξανε στα ζάρια,
οι κοντοτιέρροι.

*

National Day

Σκουπιδιαρέοι
όλη νύχτα σαρώνουν
μερτίες και δάφνες.

Έχει ο Θεός
και το μακρύο το χέρι -
του Καραγκιόζη.

*

Παίρνει τη σκούπα
σαν βγαίνει το φεγγάρι -
η Κύπρια μάννα.

*

Κάθε πετεινός
στην αυλή μας, καβαλάει
το καλάμι του.

*

Τον άλλο δρόμο
άξαφνα μου έδειξε
τ' αστροπελέκι.

Γαριβάλδης

Κόκκινη μπέρτα
των χαμένων πατρίδων:
τί να σε κάνω;

*

Αστράφτει ο Δίας,
βλαστημάνε τ' αλώνια.
Νύχτα τ' Αυγούστου.

*

Άσπρη Θάλασσα.
Στο μπουκό του δρόμου:
φιδουρμίες.

*

Μητέρα Tierra:
μες στο βάρβαρο σύμπαν
μια σάλα δροσιάς.

Αιωνόβιος
ο μπαρμα-Παναγιώτης -
μυαλό ξουράφι.

*

Στους πέρα κάμπους
σαΐνια και λαμόγια
χτίζουν ανώγια.

*

Μικρό το Θιάκι,
μιαν απεραντοσύνη -
η Οδύσσεια.

*

Τρίζει ο πόντες
και τούτοι όλο ρίχνουν
κέρματα στο νερό.

Κόρνος στην άλμπα:
η εργατειά στο δρόμο -
για τον Πρόδρομο.

*

Ήλθε τη νύχτα
και τα σάρωσε ο γρέγος,
τα νεραντζάνθια.

*

Καημένο Τζάντε,
με σεισμούς και λαμόγια -
πάμε... *Ναυάγιο!*

*

Ω, μη το ψάχνεις·
είμαστε 'μεις το ποίη-
μα που εκάθη.

περιθωριακά

{1982}

Μνήμη

Τάκη Σινόπουλου

*Στην Τέχνη τα πράγματα δεν μπαίνουν με λέξεις, γιατί το ουσιώδες,
θα έλεγα κάθε τέχνης, είναι άρρητο. Γι αυτό το λόγο, όσοι κατόρθωσαν
να κάμουν κάτι στη Ζωγραφική ποτέ δεν μεταχειρίστηκαν τις ορθές
αναλογίες. Κι όπως αφηγείται ο Δον Τζούλιο {Κλόβιο}, που
ήταν ένας από τους διασημότερους μινιατουρίστες,
όταν κάποτε ρώτησε τον Μιχαήλ Άγγελο τί επρέσβευε για το μέτρο,
εκείνος, έκθαμβος για την ερώτηση, του απάντησε πως όλοι
όσοι εφάρμοζαν τις ορθές αναλογίες ήτανε φοβερά
πελελοί κι αξιολύπητοι*

ΔΟΜΗΝΙΚΟΣ ΘΕΟΤΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

*Τίποτ' άλλο. Πρόσωπα και προσωπεία. Υπολογισμένες χειρονομίες
χεριών που αγάπησες. Ιπτάμενα πράγματα. Το κρεβάτι, η καρέκλα, η
κυλότα της Ορτανσίας, ο δίσκος με τα δυό άδεια ποτήρια, τα παντζούρια
που ανοίγουν και ξαφνικά χώνει μέσα την καρικατούρα του ο
Πουλ(τσινέλα). Το, τα. Όλα γεννήματα του ερέβους. Σκηνές από το
'Μαύρο Θέατρο'. Ενώ μπροστά - μπροστά, στο προσκήνιο, ένας νάνος
χάφτει λαίμαργα τις φλόγες.*

Εσύ και οι κύκλοι σου. Τα ιδανικά μηδενικά σου.

Aπό τον Παρθενώνα στο Big Ben.Ανώμαληπροσγείωση.Ιριδισμοί
Κλυδωνισμοί.Χάνεται στη μικρή οθόνη η Μ. Dont', dont'antagonise the
Colonels, please. Είναι η στιγμή ιστορική ή κάπως έτσι. Έχει κοπεί η
γείωση.

Όμηρος και Soledad. Brothers.

Όνειρο. Στην παραλία στη Ζάκυνθο κοντά στο Πόρτο Ρώμα. Κοίταξα το Μοριά επίμονα προς την Αγουλινίτσα κι έριχνα χιλιάδες μποτίλιες στη θάλασσα με μηνύματα (;) για τον Τάκη Σινόπουλο, εκεί στον Αγιαντρέα. Από ψηλά μου φώναζε (τί έλεγε;) ο κόντες. Ύστερα ήλθε το μεγάλο κύμα. Θάλασσα! Θάλασσα!

Ménage.

Κάποια στιγμή του κατεβαίνει η ρεαλιστική βολυμί ιδέα να κάνει έτσι, μια, και να πετάξει το φοβερό του προσωπείο, προς το ανίδεο κοινό που αγωνιά κι ακαρτερεί την από μηχανής θεότητα να επέμβει.

Ménage c'est mois.

○ Αλέξανδρος τ' αρέσει να πικροθυμοσοφεί: 'Ήτανε στραβό το κλήμα, τό 'φαγε και τό'. Τί κλήμα τί ερίφιον. Την Άμπελον την Άμπελον ποιος θα την επιβλέψει από την επίσκεψη των (τεθωρακισμένων) ημιόνων;

Ménage à trois.

Χρόνια ονειρευότανε νέ 'χε ένα σπίτι. Κάποτε κατάφερε και τό 'χτισε με σπάτουλες, μ' αγρ' 'υπνίες, με βεγγαλικά και τα χριστούγεννα. Έπειτα έβαλε στην τσέπη το κλειδί κι έφυγε πανευτυχής για τα Παρίσια. Ένα πρωί στον Λούβρο είδε πως έχασε το οικόπεδο. Αργότερα σαν επανήλθε μάθαμε πως του κλέψανε και κάτι πίνακες.

Mènage.

Αναζήτησε τ' ανιστορικό σου πρόσωπο μέσα σε τούτο το τοπίο χωρίς χρώματα χωρίς (ειδική) αναφορά χωρίς (συγκεκριμένη) πειθώ. Αναζήτησε.

Ανθολογίες Ελλήνων Ανθ-ελλήνων.

*Τ*ην είχα φέρει από το Λάουθ κι έμεινε μίαν εποχή στο υπόγειό μας, μέσα σ' ένα σωρό παλιά παιγνίδια, άχρηστα μανεκέν, σπασμένες κούκλες και τα βικτωριανά μας ξυπνητήρια (με τις παράξενες εκείνες νότες). Μία νύχτα που σαλέψαν τα στοιχεία, υψώθηκαν του κόσμου οι υπονόμοι'' και πλημμυρίσαμε σε μέγα βάθος. Κι όταν τα όμβρια μπήκαν σ' άλλα ρείθρα κατέβηκα να δω, να περισώσω. Δεν μπόρεσα όμως να ξανάβρω την καρδιά μου, τη μαύρη πέτρα που είχα φέρει από το Λάουθ, τράνσιτο στο ταξίδι για το Τζάντε.

Κι εσύ να μιλείς μια γλώσσα όλο σύμφωνα.

Shup up your face. Αυτός ο απολιθωμένος ήλιος του Γιουράσικο έρχεται πολύ βαθιά μέσα στον ύπνο μου και με πληγώνει. Δεν αντέχω. Έτσι. Καλύτερα.

Γαλήνη και σεξ. Ερωτική παναγιά συγγνωστής ευφροσύνης.

Τη Leman Laketη Νικόλτη γώρισες στην Ύδρα. Κι άλλη φορά με τη λιακάδα στο γαρσίδι του Hyde Park και τελευταία στη Γενεύη. Τώρα έρχεται σαν την λίμνη της απρόσκλητη και σε πνίγει. Έχει το βλέμμα σκοτεινό. Την ενοχλεί το φως. Μ' ένα βουβό παράπονο στα χείλη όλο ηδυπάθεια. Μα. Ήθελες να παραμείνεις δύτες του Ιόνιου και του Αιγαίου. Έχουν και τα γλυκά νερά τις μυστικές σπηλιές τους.

Κάθε κόλπος και παρο[πλισμός στο βυθό.

H Αρχαία Ελλάδα πάντα πρώτη σε πωλήσεις κι ενδιαφέρον. Το ροζ κεφαλάκι ενός θεού κοστίζει εκατομμύρια!

Τη; μνήμης εκατομφυλλα ρόδα.

○ Peter Mackridge δε θέλει τον Καχίτση (που ήδη έχει αποθάνει). Προτιμάει στο πάνελ του τη Ν. Ωραία λέει ο Χ., δεν έχει αντίρρηση. Πράγμα που έκανε τον Άλεξ να της τηλεφωνήσει (στας Αθήνας). Εκείνη τού 'ψαλε τα εξ. Η Ν. Ούτε συμμετέχει ούτε και επιτρέπει να να παρουσιαστεί (να φιλολογηθεί) από τον Peter Mackridge. Ο δόλιος πάει να σκέσει. Μα τί θα γίνει τώρα; Μέσα σε τόσους ποιητές ούτε μια μούσ α στο ICA; Μα τί θα πούνε οι φεμ;

Από τους έξι ο πενταδάχτυλος επιχειρεί το ρήγμα.

Κάθε μέρα προσπαθώ να εξαλείψω τα graffiti από τους τοίχους της πολιτείας και νύχτα νέες σκιές που γλιστρούν από στενό σε στενό, νέα σπρέυ, νέα graffiti. Μα τι παραπονιάρης που είσαι τελευταία, θεέ μου.

Πολλές λιποθυμίες στην άλλη άκρη του κόσμου.

Wildestein Gallery, 147 New Bond StreetQ Four painters of 20th century Greece. Θεόφιλος, Κόντογλου, Γκίκας, Τσαρούχης. Ο τελευταίος λίαν αντιπροσωπευτικός σωστός νεοέλληνας «απήχθη ακουσίως» λέει μέσα στα μήνια. Φιλότεχνος στιλπνή κυρία της εν Λονδίνω αριστοκρατίας (μας), μου πήρε το κεφάλι στα εγκαίνια. Όλο «μίτερ», «μίστερ Θεόφιλε», με προσαγόρευε η αθεόφοβη παραληρώντας. Τί θαυμάσια τι άριστα τι εύγε τι ωραία. Μα πότε κióλας φτιάξατε τόσα σπουδαία έργα; Αχ, πως μ' αρέσει ο Νέος Ηρακλής σας (Παναΐς Κουταλιανός) εν Αγγλία. Πως, πως. Να ζήσει ο μέγας μαονιέρης ο αλχημιστής παράς. Να. Δεν πρόκειται για χωρατά. (Βλέπε και εφημερίδα «Το Βήμα» του κυρίου Τσιμπιδάρου, Δεκέμβρης 1975, αν θυμούμαι καλώς).

*Οι θεοί έκαναν ποδαρικό με τέσσερα
όμορφα κορίτσια.*

*Κ*άνω διορθώσεις στον κατάλογο Σεφέρη. Ποιός θα σε φέρει απόψε «να πλέξουνε τα δάχτυλα». Μείναμε αθεραπεύτως στη ΣΤΡΟΦΗ. Χάρη στα παραμήνια είμαστε τώρα μια ομάδα εργασίας με συνοχή. Θαυμάσια! Μετά το Μήνα, λέω, βλέπω τον Άλεξ Minister of Culture. Μετά τό *Μήνα*, μουρμουρίζει εκείνος, με βλέπω να βουλιάζω πιο βαθιά στην έμφυτη μισανθρωπία μου. Τί είναι ένα Μήνας στη ζωή του Άλεξ, στη ζωή μας, στα Λονδίνα. Τί είναι...

Ο κήπος το δέντρο ο όφεις η Εύα το μήλο ο κήπος...

Ο ποιητής τύπος αντικοινωνικός. Συχνά απροσάρμοστος και μη στρωματοποιημένος. Που αντιπαθεί τη γενικώς παραδεκτή πραγματικότητα και της δείχνει τα δόντια. Στα ηλίθια καθεστώτα μπορεί για αυτό και να τουφεκιστεί. Το ποίημα είναι η προέκταση της ανικανοποίητης ερωτικής του ορμής, ευνουχισμένης στις γνωστές και μη εξαιρετέες περιβαλλοντολογικές συνουσίες. Το ποίημα είναι το μασάζ στα σκέλη της κυρίας Π. Μα ποιάς; Κοιτάζω τις φωνοτυπίες του Κέϊπ: “joy”, “music”, “revolution”. Λέξεις – δαχτυλικά αποτυπώματα ύποπτης πόρνης στο βιβλίο σημάνσεως του ΜΝΧ Αστυνομικού Τμήματος του Μανχάταν. Μα που δύο ίδιες λέξεις δεν μοιάζουν μεταξύ τους, λες και δεν πρόκειται για φωνοαποτυμώματα μόνο του Τζώνη Κέϊπ. Το ποίημα είναι το μασάζ. Αρκεί. Χαμογελάνε τα μουστάκια του McLuhan.

*Μαγιάτικη γιορτή. Αντιφρονών συνέχισε τον καλπασμό
στη θάλασσα.*

*Τ*ον τελευταίο καιρό πριν φύγει ονειρευότανε μια λίμνη να πνιγεί με την Κυρ' Αφροσύνη. Τώρα δεν ξέρουμε ακριβώς πού βρίσκεται.

Στ' όνομά του μπόμπιρες έριχναν γλάστρες.

- Στο μέσα σου πηγάδισυνήθως λίγο το νερό, βρίσκε ο κουβάς τις πέτρες, σπάνια γεμίζει. Κι όμως συχνά σε ονειρεύομαι να ξεχειλίζεις ενώ τα χλέρια (ψσου) στο φιλιατρό φωνάζουνε «ΒΟΗΘΕΙΑ».

Άλλοθι και πλάνες. ΠΡΟΣΟΧΗ στην καρδιά των προγόνων.

Χρόνια περίμενες να σφίξεις το λατρευτό κορμί της Φαίδρας κι ονειρευόσουν αθανάτους αγγ'λους έρωτες τις αμμουδιές του Αιγαίου. Τώρα π' ευδόκισε να 'ρθείς (τέλη Ιουλίθου) γυρεύεις γρήγορα μαι μάσκα να γλυτώσεις από τη συνωμοσία των υπονόμων του Πεντ'α. Και η Φαίδρα πάν(τα) ηδονική σου γνέφει. Μα εσύ και η σκέψη σου στο Τέρας του Ιππόλυτου (που πρόβαλε) και στις κραυγές της Μίρρας. **ΚΑΤΑΚΥΜΑ ΠΟΛΥΦΛΟΙΣΒΟΙΟ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.**

Ο ταχύτερος «πιλότος» ένας ναύτης ... του Τσαρούχη.

Πικρή πληγή μικρή Αρετή. Σαν βάζεις το γιορτινό σου φουστανάκι και κατεβαίνεις περίπατο στην προκουμαία, νά 'τανε πάντα έτσι γιορτή .
Μικρή Αρετή, Αρετούσα μου.

Της μοίρας μας οκτάστηλη είδηση ο Σεφέρης.

Η Ελλάδα ώρες-ώρες με πλησιάζει μες στα χαρτιά τα προσωπεία και τις (μεγαλο)μανίες του Σωσσία (μου), σαν μια ιδιαίζουσα περίπτωση παράλυσης. Ός το κεφάλι μες στο γύψο. Βαρέθηκα πασχίζοντας κάθε φορά ν' ανακαλύψω, κάτω από τ' αλλεπάλληλα στρώματα γύψου και γάζας, το σφριγηλό υγιές σταράτο σώμα της, που (καμιά δεν έχω αμφιβολία) υπάρχει ανεξάρτητα από τη (μεταρομαντική) φαντασία μου. Μα όλο και συνηθίζω τον άσπρο παραλογισμό του πλαδαρού θανάτου. Και νά 'ταν μόνο οι αντιφρονούντες, οι λακεδαιμόνιοι. Το ράθυμο ιερατείο κάθε λογής. Οι βαρείς υπουργοί-πρωθυπουργοί. Νά 'ταν μονάχα οι. Η ΕΛΛΑΔΑ -ταξιδεύει;- ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ μ' ένα τσούρμο νέους σωτήρες βουκαμβίλιες και παλιάτσους.

Αμφίδρομα και περίδρομα και προ(σ)κείμενα.

Μόνωση ΟΧΙ όσμωση. Ταξίδια μέχρι την τελευταία ίνα του πέρση σου.

Ενώ η Φρείκη η Μάργκαρετ η Γωγώ επιστρέφουν. Επιστρέφουν διαρκώς
εξ Ωγυγίας.

*Όνειρο. Με φανελάκι και σλιπ. Ο γύπας του πραξικοπήματος
στον Έβρο. ΣΤ236.*

Τούτο το μετατρωικό χάσμα δεν πρόκειται να κλείσει με άνθη, μα όλους τους αρχάγγελους του Εικοσιένα, μ'επικεφαλής τον Μακρυγιάννη και τις φανφάρες σας.

Η «άλλη όχθη». Κι αν δεν υπήρχε;

Κι εσύ να εκστασιάζεσαι για τα ανύπαρκτα φορέματα του αυτοκράτορα, που στέκεται ολόγυμνος στο φως και στο σκοτάδι. Ολόγυμνος σου λέω, μα όχι για τούτο λιγότερο υπαρκτός και επικίνδυνος.

Τα σμιχτά φρύδια κάρφωσαν τους φονιάδες. Των δέντρων.

Τις νύχτες πολλές φορές ξυπνώ απ' τις φωνές, τους οδυρμούς και τις κατάρες του Κινύρα. Μα εμείς, όταν εσφάδαζε στην Κύπρο ο Άδωνις, σωτήρες – ταλειϋράνδοι, τρέχαμε στα μπορντέλα υπό την Λέμαν Λέικ. Για τις καλές εμπνεύσεις. Γιατί αλλιώς πώς! Πώς θ' αντιμετωπίζαμε τον Ε; Τον ποιητή που 'χε διατάξει τη σφαγή.

Θητεία ε λέξεις που αναιρούν τη βασική τους έννοια. Τη βασική τους;

○ Dario Fo στη Ζάκυνθο (αστέρι της Συνάντησης – Αύγουστος του '76 θαρρώ), όλο και μου μιλάει για τ' άπειρα πλεονεχτήματα της Γραμμελότ. Μιας γλώσσας χωρίς λόγια. Απλώς βασίζεται στους ήχους και, φυσικά, στις κινήσεις και τις χειρονομίες των Τζάννι (της Κομμέντια). Δεν χρησιμοποιεί λέξεις και φράσεις παρμένες απ' ένα συγκεκριμένο λεξιλόγιο (που έχει επιβληθεί απ' το «κατεστημένο». Δεν μπαίνει σε καλούπι, δεν ορίζεται από νόμους, ούτε περιορίζεται από τα όρια μιας οποιασδήποτε μορφής. Η Γραμμελότ δεν γράφεται δεν λογοκρίνεται δεν κωδικοποιείται δεν επιδέχεται κανόνες, δεν είναι το προνόμιο μιας τάξης – της κυρίαρχης. (Σκέψου, λέει, μια τάξη χωρίς δική της γλώσσα!) Η Γραμμελότ υπενίσσεται μαστιγώνει ξυπνά τη φαντασία, ξαναζωντανεύει όχι μια μα όλες τις άλλες γλώσσες. Αυτές που ο κόσμος ξέρει μόνο σαν ήχο μελωδία κίνηση, με άλλα λόγια, σαν τραγούδι. Η Γραμμελότ είναι η απόλυτη ελευθερία έκφρασης. Γεννιέται και ζει στη διάρκεια της παράστασης. Πεθαίνει σαν πέφτει η αυλαία. Γ-ρ-α-μ-μ-ε-λ-ό-τ!

Πι-ποίηση του μέλλοντος χωρίς ...λόγια.

*Ε*κείνοι που ήταν στα σίδηρα βλέπανε τις σκιές να περνούν πάνω στον τοίχο και δεν ξέρανε ποια γλώσσα μιλούσαν οι σκιές πάνω στον τοίχο.

Τα επιφαινόμενα τα γνωρίσαμε. Για τα φαινόμενα τώρα θα μιλάμε;

Σου είπα για την εξωτική πριγκίπισσα την Άγδα. Για τη συνάντησή μας στ' άδυτα της μύησης του αισθησιακού της *cult*. Για τη ντουζίνα των ασπροντυμένων κοριτσιών και τις σπονδές. Στη φλόγα του βωμού. Τ' ανατολίτικα μυρωδικά κι αρώματα. Το παλάτσο στο μεσημβρινό Αλταμοίρα – Ποθουέλο. Τη μαύρη λιμουζίνα σαν τον θάνατο. Τα ύποπτα ροφήματα και τα μασάζ, το πάντρεμα, υποτίθεται, κορμιού και πνεύματος. Μυστήρια αιγυπτιακά ασσυριακά ελευσίνια. Είσαι τρελός, είσαι τρελός, μου φώναζες. Καλύτερα να πήγαινες με την κυρία Pegaso. Τούτα τα *cults* είναι ύποπτα, άντρα πορνείας κεκαλυμμένα, μάλιστα σαν τα πατρωνάρουν θηλυκά γαλαζοαίματα. Την άλλη νύχτα στη «Ντόλτσε Βίτα» (του Φελλ'ίνι) σου έδειξα την Άγδα στην οθόνη.

*Στον έρωτα (κι όχι μόνο στον έρωτα) δεν υπάρχουν
ευθύγραμμα.*

Η αγία Τερέζα του Χριστού κοιμάται κι ονειρεύεται. Αλλάζω ήσυχα πλευρό. Προσπαθώ οι ίσκιοι των ονείρων μου να μην περάσουν μέσα στα ξανθά αθώα της όνειρα και τ' αναστείλλουν.

Τί γλύκα η συκιά στον κήπο του Ντομένικο. Άλλη ήταν η πίκρα. Στον κήπο του Πικάσσο.

Επήρα από το Prado τη Μαρία Μαγδαληνή του Ribera και την έφερα στο σπίτι. Τώρα που δε σε βλέπω, σε βλέπω με τα δύο αναστηλωμένα εξαίσια μάτια σου και τα. (Οι λεπτομέρειες μας ανήκουν).

Ετούτο το πλανόδιο φως αν γινόταν να συγκεντρωθεί.

Αν γινόταν να συμπυκνωθεί...

ΑΓΑΠΗΣ ΣΩΜΑ. Μυστικά και παράλογα. Πραγματικά και παράλογα.
Μεταφυσικά και παράλογα. Ιστορικά και παράλογα. Και το κορμί της,
θανάτων θάνατος.

Te quiero, είπες. Para qué? Μα para nada.

Άσπρωτο το κρεβάτι. Ατακτοποιήτοι λογαριασμοί. Άδεια πακέτα durex. Τίποτα δεν διαρκεί. Αρκεί η γλυφή γεύση που κρέμεται στους τοίχους. Τ' όνειρο; Άλλο κακό αγκάθι (οι κάκτοι) στο παράθυρο. Πέρα η ζωή κυλά στην Avenida de Mediterráneo.

Το φως που σπαταλιέται στ' αγκάθι επιστρέφει. Επιστρέφει στο ρόδο.

Ο τύπος αυτός που έρχεται και ξανάρχεται από την *Dorian Mime*, ώρες-ώρες μου δίνει στα νεύρα. Δεν τον καταλαβαίνω. Χάσκει, κάτι λέει (ή καμώνεται πως λέει), χειρονομεί (απειλεί;), μομφάζει. (Ο μορφασμός είναι το κύριο χαρακτηριστικό του προσωπείου του). Τί θέλει τί προτείνει πού τυο πάει. Ήχοι και χειρονομίες μιας γλώσσας «γραμμελότ», απρόσιτης στους θεατές του κλασικού αλφαβήτου.

Το νιο ποτάμι κιότρεψε στην πέτρα. Της μάνας του Κίτσου.

Moda Dior. Όχρα της Τύρου για τα χείλη. Ψιμύθι της Παλμύρας για τα μάτια. Γη της Αντιοχείας για τα μαλλιά. Και για τον έρωτα λιλιά φοινικικά.

Σόδομα και όμορα σχήματα και φαντασιώσεις.

Καλύτερα η σιωπή. Δε θέλω με τις λέξεις να σβήσω τη μορφή. Κι ας
καίγονται οι σοδιές σαν δύοι στον κάμπο ο ήλιος. Στον κάμπο που ήταν
θάλασσα, ένα καιρό. Χρώμα βαθύ μενεξελί.

*Μάταιο να κοιτάς πώς θα περιμαζέψεις το σκόρπιο ρόδι της Εδέμ.
Μάταιο κι επικίνδυνο, σου λέω.*

Καλοκαιρινή γυμνή παρένθεση εγώ! Μα τί φαντάστηκες. Θα μείνω. Και θά 'ρχομαι με τη βροχή μες στα κλειστά φθινόπωρα των τύψεών σου. Είπε. Και διασκορπίστηκε πάνω σε μια πυρακτωμένη ακτίνα (πολλών χιλιάδων τετραγωνικών χιλιομέτρων).

Μάταιο να κοιτάς πως θα περιμαζέψεις το σκόρπιο

Ρόδι της Εδέμ. Μάταιο κι επικίνδυνο σου λέω.

Δεν είσαι 'σύ. Είναι το φως (σου) π' ακόμα ταξιδεύει στην υπερβόρεια
μνήμη. Έτη φωτός κι έτη σκοτάδι. Εγώ στη μέση.

Στο ανάκτορο του Ήλιου. Καληνύχτα κόσμε!

Φλόγα η ψυχή φωτιά τα χείλη άδης το κορμί (της). Όλη τη νύχτα μ' έκαιγε τ' όραμα εκείνο η Μπερναντέτ (του '69-'70). Μα το πρωί στο Irish Beauty Inn πήρα το πρωινό με την κυρία Μακλάσκυ.

Εκδρομή στην ομίχλη. Πόσα χειλιόμετρα φιλιά!

Η νύχτα η ανέμη και η σιωπή να υφαίνει την κλωστή σου. Ενώ στα βάθος του καθρέπτη ένα δίχτυ στο φως εσύ και το πρόσωπό σου (και η μνήμη του προσώπου σου).

Κοίταξέ με στα μάτια. Του λέει ο βασιλίσκος.

Aυτή η φωτογραφία ανάμεσα στον Τάκη και τον Στρατή, μια μέρα όλο
μειδίαμα (Ιούνιος του '79) στη Βαρκελόνη, μου είναι μια τραγική
μακάβρια υπόμνηση (όχι ανάμνηση). Κραυγή. Τί γλήγορα που κλείνει ο
κύκλος! Κι εγώ που είμαι τώρα στη Μαδρίτη (κι εσύ στα Εστορίλ), είμαι
άραγε μέσα, ανάμεσα ή απέξω από τον κύκλο (σου); Τί έκανε, λέει;

*Νύχτα-μέρα στη ρόκα στον αργαλειό στο ψαλίδι. Νύχτα-μέρα
στα χέρια τους το νήμα σου.*

Γρήγορα πέφτει το σκοτάδι κι εσύ κάθεται ακόμα
πάνω σε τούτο το συλλογισμένο σκαλοπάτι των
Ελλήνων.

Νύχτα βαθιά. Και τ' Αοράνια σου αψηλά. Και τα γεράνια σου απότιστα.

Τι ωραία που θά 'ναι η μουσική των ουρανίων σωμάτων. Μ' αυτή τη σκέψη έσπασες και τον τελευταίο εγκόμιο κύκλο σου. Πάνω στην πληγωμένη λάβα πια δεν ακούς ούτε τα βήματά σου. Σιωπή ακέραιη. Απέραντη ανυπαρξία.

Στο ρετιρέ της Αρχαίας Ρώμης η ωραιότερη κούκλα.

Το σπίτι γέμισε σκουριά. Κι εσύ γυρίζεις ψήνεσαι μέσα στο σίδηρο της πολιτείας. Στη λεω-φόρο όλοι οι δείχτες σταματήσαν (ώρα μηδέν). Όλοι οι δρόμοι οδηγούνε στην Πλατεία Αχερουσίας. Έξοδος, φυγή καμιά προς τα υπερούσια θέρετρα. Κλειστοί οξειδωμένοι ουρανοί, αιθαλομίχλες οι νεφέλες. Κλειστό το Άστυ, ένα cul-de-sac, και πάνω ο Παρθενώνας (με καπέλο).

Μαύρη μαύρη γλίτσα. Η Ιοκάστη θωρακίζεται σε μικροφίλμ.

Μην είσαι προπετής. Αύριο ή μεθαύριο θα 'ρθεί (το θαύμα). Θα δεις το πρόσωπό σου μέσα στην καθαρή αίσθηση των υδάτων. (Ποιών υδάτων;) Αύριο ή μεθαύριο ή ποτέ (όσο το περιμένεις). Πάντως απόψε η νύχτα είναι δική σου. Μπορείς να ξαναρχίσεις τις αισθησιακές ακροβασίες σου πάνω στα ικριώματα της Αλφαβήτας. Από το Α στο Χ, από το Χ στο Τ (μ' ένα πήδημα στο κενό) στο Μ στο Ε στο Σ. Πρόσεξε πως θα περάσεις μέσα από το Θ. Να μη βιαστείς. Το φως, τ' αύριο του χθές ακόμη δε σου ανήκει. Απόψε έχεις όλο τον καιρό ν' αποφασίσεις να συλλογιστείς πάνω στις επερχόμενες επτά γενεές των αισθημάτων σου (των αισθημάτων της).

*Κι ο ποιητής-γραμματόσημο να σου μαδάει, να σου μαδάει
τη μαργαρίτα.*

Μεταμορφώσεις ή πρελούντια
για τη Ζάκυνθο

{1983}

Στην Τερέζα
δοκιμή πατριδογραφίας

Χιλιάδες ήχοι αμέτρητοι...

Δ. ΣΟΛΩΜΟΣ

Είναι παιδιά πολλών ανθρώπων τα λόγια μας.

Γ. ΣΕΦΕΡΗΣ

ΑΝΘΗΦΩΝΑ

Ήχοι αργυροί στα τόξα της θεάς
εαρινές μαρμαρυγές στα υπογάστρια της νεοζωικής σου
διάπλασης
Εσύ ύπαρξή μου πρώτη υδατογενή
Φθόγγοι μιας γλώσσας που ιδεάζεται ο πλάστης σου
Στο πανηγύρι της αντίστροφης γέννησης

*αρμοί και κραδασμοί
το σώμα σου με κυριεύεις*

μνήσθητί μου τριήρεις

*με το "Idus de Marzo"
στα νερά των Μνηστήρων*

II

ΒΗΣΑΛΑ

Τα προκείμενα της αγρύπνιας σου ξεφεύγει
την κάθαρση

στα λαζαρέτα των επιστήθιων εχθρών

και των φύλλων σου πυρπολεί τη δροσία

κυνηγώντας το άλμπα μου τα χίλια σου σήμαντρα

Ένας εγώ και του Σταυρού υδάτινη βέννα

της πέτρας

τα πέρα – τα πέρατα

ΥΛΗΕΣΣΑ – ΜΥ GUIDE

ανθέων και ζακανθαίων

γλυκύμυθα έπη

ΤΗ ΟΠΙΤΑΪΔΙ

τα δαφνηφόρια

ΓΚΛΟΡΙΑ

Mutations & realities

συγκοπές υποδώριες στις οφίαυλες σύραγγες

ενηχήσεις υπαδώντων αιδοίων

μιας νέας ευκαρπίας

αντιστήξεις

τα μέσα φθογγόσημα

(π)ά β(ού)

γ(ά)

δ(ι)

(κ)έ

ζ(ώ) ν)ή

Ιχνηλασίες τοπία σβημένων ματιών
επαφρόδιτες φόρμες διάμπολη θύμηση
Κι αδρανής η ομορφιά χιλιάδες θωπείες
πλανόδια ζωή φωτεινής ανακύκλησης

*«λέγει ο σοφός βασιλεύς
ότι τα κουρβούλια ξερριζώνουν
ήτοι το χωρίζουν
ο πικρός θάνατος»*

ει σύ κελεύεις

SOS αδιαχώριστων ήχων και φωνών
σε πελάγη μουσικής υποψίας
Και οι πόθοι πλησίστιοι
μ' ασαλτάρουν στα νεύματα τρυφερών μπαρμπαρόσα
ενώ εσύ μεταφράζεσαι η μετάσταση τ' όνειρο
η αρχαία χρυσαλλίδα

μουσικώτατο φως

Isa-bella d'Aspeno

των πάντων ανέμων

Ζωή (=Εύα)

ευδείελη

Τ' όνομά σου υπαινίσσεται τη ζήτα – θήτα μου
Για σένα παίζεται σκοτάδι – γράμματα η ζύμη μου

στα εγκέλαδα της ποίησής σου και της

αντιποίησης

Σε αχείλιες νύχτες κι ανταύγειες

(α)σπουδάζω

πορτόνια και παγώνια

τρίμερα και τριμήνια

Λαμπρινή και Μαύρα

την έχασα στ' αγιάζι

Σε σιωπή τροπική κυριακές συγχορδίες
εγείρονται οι σοπράνες και τέρτσες αγάπες σου
Εγγραφές μενεξέδων – λιλιπούτεια ευφροσύνη
με φορτίσιμες νόρμες προπέμπουν τη λύπη μου

Κυρία των Αγγέλων

Πικριδιώτισσα

Χρυσοπηγή Φανερωμένη

Ave Maria

Αναφωνήτρια

VIII

ΘΑΛΥΣΙΑ

Με ρυθμούς υγρούς και λέξεις ατήθασες
ενιαυτά δίβουλων στιγμών σ' αναζήτησα
Τα εωθινά σου εδάφια εντρύφησα
ως βουνά χλωρών ονομάτων

η σειριά μου

τ' αηδόني

ο Σκοπός

και το βάθος σου

Ibi Nobilis

ΙΟΝΙΖΩ

Τί φωνές τί οικεία τί δυσπρόσιτα ρήματα
Κι αναγγέλλεις τη μεγάλη τριβή
ποιό δικό μου (;) αστρικό η γλυμένη αυτή πέτρα
της θάλασσας
Εραστές κάθε νέας αυγής
κάθε αύριο και καλύτερο λέγανε
Τί τις θες τις μεγάλες παλίρροιες

σ(χ)ήματα στον Άμμο

*ένα κουπί – η μνήμη
κύκλος που γυρίζει*

*πήρα κι ένα ρόλο
θείε Κατήφορε*

κυρτωθέν κύμα

Τ' άλογα των αρχαίων ημερών ξαναχτύπησαν
τις σπλές τους στην κόκκινη ρούγα σου
Δύο ποτήρια για σένα και τον ντορή μου
που παραβγαίναμε το Πελούζο τα κύματα
Αλημείες αρχιτρίκλινες
μες στους τόσους δυσέρωτες

*ανεμοδείχτες
ο μαύρος του Μπούα*

τρία κύματα στην πέτρα

*πολλά φτερά στα βρόγια
Serenísima*

ΛΑΝΕΙΑ

Τώρα σαν χθες και ως αύριο
ο χρόνος αδιάλυτος – ένα λάβδα λάβδανο
σε κάθε κόμπο αγρύπνιας
ψυχαδελικά γυρλάντες η πολυμήχανη μήτρα
και ο λόγιος λέοντας
Τέρας της Αμάθειας!
Ποιά θα μιλήσει ποιά μίλησε για τις νέες θηλές
ενυπνίων
που σαρκώνονται στις πτυχές των προϊδεασμών;

*κήπος ακήρατος
σε στυλ αλέγρο*

*ο σκοπός δεν είναι πάρεξ
Κυρά Λιά μου
η Λαλιά*

ΜΕΓΑΠΕΝΘΗ

Η Ανατολή σε κυνηγώ και μέ πληγώνει

η Δύση διατρέχοντας

το επικίνδυνο ακουεντούκτο Η ΔΙΨΑ

Ετούτοι

οι Άλλοι

η Άνοιξη

το πετροχελιδόνι

αλωνάκι μου αλώνι

πίσω από τον καθρέπτη

τ' αθάνατο νερό

σιγή γοερή γοργόνα

Ολονυχτίες μετακρυπτογράφησης
τα καλύμαστα παίγνια του έρωτα
και δεν ξέρω τί ευφρόσυνα σχήματα
και τί Έρωτας Μαύρο Λιθάρι
Φοβεροί εθισμοί
συν φεστίνια και μάσκερες

χρώματα & άσματα & θάματα

μόσκος και καρυοφύλλι

μπότζος και μπουγαρίνι

Κυρία των Σκέψεών μου

βελούδινο έπαθλό μου

ξυνήια κείμενα πολλά

Ακάθιστη μεταβυζαντινή νομοτέλεια
ξόμπλι ενσωμάτων ενοράσεων
θωπείες αποξύ(ν)σεις έγγειες εκχύσεις
στ' αλλότρια ρέζους νέα ιστία και ιστοί
Κι εσύ επιχαίρεις και ζεις τη δική σου γλυκειά
Θηλητηριαση

*νέα του Κοργυαλού
κάζο τ' άλλου νου*

τρεις μπιζοβολιές

*ίσια στη μαϊστρα
μισοκάναλα*

όσσα ολοόφρονα

Τους γλαυκούς δρόμους σπαθάτοι μνηστήρες
φωτίες βίγλες καπνοί ναυτικοί

Στα παράλια δώματα νέα δολώματα

«εγώ Α(αμπρούζος) Μοναύλης

*ορισμόν εδεξάμην αυθεντόπουλου ημών
ίνα δώσω και παραδώσω τον τόπον»*

ΠΟΛΥΣΗΜΙΕΣ

Επαύλεις ονείρων
του μπαρμπία τα πάθη πλην εξιλασμών
Τάφος στην Ψωφίδα
γιάκυνθοι κι ασκοί – ο σκύλος μου ο Ντικ
Edgar Allan Poe
στη σειριά του Σπάνια
κίτρινα πεσσοί

Χαριτίνη Κλεινίπη

Μπετίνα Ρεγγίνα Σαρακίνα

αλκυόνες περί κύμα

Πιριπιντή Καζίνο

Βυζαντίς

XVII

PEBEP

Βάλσαμα τ' άγριο βοτάνι
η ψυχή και στο σώμα γλυκόρριζος
περιπλοκάδια οι πόθοι λυγιές που σου πήραν
κλωνάρι
Η Ρίζα οι ρίζες τα φύλλα των φύλων
στο αίθριο κάλλος
αιθέρια ηδύπικρα

*ο σκίνος η θρούμπη
το ρείκι αλμυρείκι*

φλουσκούνι μερτίες

*καμέντριο
αμάραντα*

XVIII

ΣΥΝΕΚΔΗΜΟΣ

Εν κυανώ σπηλαίω
μετά των νεανίδων ανέμων μου
κηρύσσω τον έρωτα - τον άγριον;- τον άγριον
Κι ο Λόγ(γ)ος σου αδιάβα(σ)τος
Βασιλικέ μου και Ρωμαρτζώκη μου

*μια ζωή χωρίς ρεπάρα
άϊ-μαγάρα*

νέες μετοικεσίες

*κι από μέσα μαύρο
woman Sunday*

Ολονυχτίες

ο μέγας Ανάρμοστος

μελετά κατανυχτικώς τα νόστιμα μέλη

κι ιδιόμελα θρύμματα του έφηβου ΚΡΙΤΟΛΑΟΣ

Στη μέση σε παίρνει κι απέρχεται – έρχεται

στο Σά-σεξ (ή στο Κέντ)

προς άπειρη τέρψη της λαίδης Nu-gent

μία στη ρίζα

δύο στη ρίζα

τρεις ελεύθερος ο στίχος

για τα Κύθηρα οι μισοί

take a breeze

Χ

Υ(Δ)ΡΙΑ

Παμμέγιστες τρόμπες στ' αλμυρώτατα ύδατα
πλην στα ενάλιά σου παραμένει ανεξάντλητη
πάσα θάλασσα τάφος
Μίλησέ μου ώ μίλησε
για τα χθεσινά νησιά τ' αυριανά τ' αρχιπέλαγα
εντεύθεν
εντεύθεν της ύπαρξης

στεγανό δίκτυ

τσάμπουρα και σίχοι

κι άλλος χαρταητός

δίχως μπικικίνι

μαύρο μπουγαρίνι

Αόρατα μεγάλα φτερά πλαταγίζουν
μέσα κι ανάμεσα
στις εφτά επάλληλες διαφάνειες
Καλότυχοι οι ενσχύψαντες στις παρτιτούρες
των μυστικών μεταμορφώσεων της νεότητάς σου
Καλότυχα τα τοπία που συναρμονίζονται
στα σονάμπουλα των κρίνων σου

*Αυγερινός και Πούλια
του Γέρακα αγκωνάρι*

και η θύμηση αλμυρή

faire isle

nemorosa

χάριν χαίρε

Σε νεώρια χειμέρειων λυγμών χτίζονται τα σκαριά
των μεταμελλοντικών σου εξερευνήσεων

Ναι μη σ' απελπίζει η πολυσημία των καιρών

και οι αμφίθυμοι διαλογισμοί μου

γιατί οι νέοι ρυθμοί θα σ' εντοπίζουν και

θά 'ρχονται

παλίνδρομη αρμονία

μαύρο μπουκασί

κίτρινο βελούδο

dame de mes pensées

σκέπτομαι να 'ρθείς

Κλεψύδρες της απουσίας μου
Δεν είναι μόνο οι παλαιές εικονογραφήσεις
π' ανιστορούν τα καμπυλόγραμμα ειδύλλια
Δεν είναι τ' αρχαία επιτύμβια
που συναθροίζονται οι φθόγγοι
της αυριανής ευπροσηγορίας σου
Δεν είναι τα ρέκβιεμ ήχων-ψυχών-ερώτων
σε ΙΧ νεκροστάσια
Θα υπάρξεις
το νέο άλλοθι ύπαρξης
Θα υπάρξεις
το νέο *ΑΡΙΣΤΟΝ ΥΔΩΡ*

XXIV

ΩΡΙΑ

Δαντελένιοι νυμφίοι
ανεβαίνουν τις ώρες
στα ντομινικάλι της αλεγρίας σου

Φιοράτες υπάρξεις εκδύονται τα κρινολίνα
των εαρινών διαλογισμών σου

Και στη σκέψη –στη σκέψη;- στη σκέψη μου
υπάρχει πάντα το κρυσφύγετο για τις αλληγορίες
των ανάπηρων αμαρυλλίδων μου

Ποταμοί λουλουδένιων ψυχών με παρασύρουν
στο στίγμα της μεγάλης ευδίας σου

Ζάκυνθος, Σεπτ.- Μαδρίτη, Δεκ. 1983